

ANDRA OFFRET

Novell av Billy Bratt
2003

www.smargden.se
billy@smargden.se

Råmaterial, en hel del kuriosa och ingress ska tillkomma,
liksom omslagsbild och fler genomläsningar mm.

© Billy Bratt 2003

((2004-10-23))

1

Ulrika hade antagit sitt finska namn Sirkka, som hon fått vetenskap om. Dessutom hade hon lärt sig att prata på finska med en österbottnisk accent. Den svenska hon använde var hälsingemål. Dessutom tränade hon på att även använda finlandssvenska som ju var nästan som svenska men med en annan melodi.

Hon hade funnit sig väl till rätta i Österbotten, hennes *inhopp* som fotograf tillsammans med Johanni på en tidigare sverigeresa hade fallit väl ut, nu kunde hon få vikariera som fotograf på allmänna uppdrag för Jakobstads Tidning. Hennes bilder var inte alltid av den typ som de på tidningen ville använda men allt som oftast hade det visat sig att hennes bilder hade *återanvänts* när en efterkommande artikel skulle förklara något, ofta fanns förklaringen i någon av bilderna. Hennes förmåga att fånga de viktiga detaljerna hade börjat uppmärksammas.

Det hade spritt sig bland medarbetarna på tidningen hur det kom sig att en polis i Sverige kunde frikännas. Det gjorde att många av journalisterna uppskattade att få med henne på just *sina* uppdrag.

Det var ett brev från hennes mor Anna, eller rättare, den hon lärt känna som sin mor, som hade fått henne att planera en längre ledighet. Anna skulle vara en tid hos sin mor Greta i Örebro. Greta hade *tjatat* på Anna att Ulrika skulle följa med för Anna var Gretas enda barn och Ulrika det enda barnbarnet. Att Ulrika var *adopterad* hade Greta inte tagit notis om, Ulrika *var* ett barnbarn, det enda.

Hon hade kommit överens med redaktionen på tidningen att försöka göra ett bildreportage som de skulle kunna använda i en av de bilagor de ibland hade. Hon skulle ha bilder och lite information tillräckligt för att skriva tre, helst fem fulla spalter och som om det inte räckte, det skulle ha anknytning till något i Österbotten också. Lyckades hon med det skulle hon kunna kombinera sin *egen* resa med ett tidningsintresse.

Resan hade gått bra fast den hade tagit längre tid än de hade räknat med, så de kom fram ganska sent.

De hade åkt i Allans Volvo amazon, bensinstoppet en bit innan de kom till Horndal hade inte gjort dem glada heller. Anna hade glömt att bensinmätaren bara fungerade på den del som var över halva tanken.

Greta hade bäddat åt dem så de kunde gå till vila efter att hon fått dem att äta en sen middag.

Efter ett par dagar av *mest sitta stilla* började Sirkka se vad hon kunde företa sig, hon kände sig riktigt rastlös. Hon hade inte varit ute så mycket på ungdomsdanser tidigare, nu försökte hon se om det fanns ställen som kunde passa henne. Hon var tvungen att komma ut, Greta var snäll, men hennes *tankar* var påfrestande för Ulrika. Greta var *mycket* nyfiken, och sökte hela tiden finna samtalsämnen som skulle få Ulrika att tala, tala om sig själv och sin pojkvän - för visst hade hon väl någon, eller några sådana. Faktiskt verkade hon uppmuntra Ulrika att *stabilisera* sig, enkelt uttryckt skulle hon *gå å gänga sig*. Eller uttryckt på bättre språk *gifta sig och få barn*.

Att Ulrika blev ute på kvällarna fick passera utan minsta protest. Faktiskt verkade Greta på riktigt bra humör när Ulrika kom hem sent. Det passade också Ulrika, för då slapp hon sitta sysslös hela kvällarna. Dansstället vid Brunnsparken hade varit en lyckad idé för hon hade träffat några som var från Finland där, hon kunde spinna på *uppdraget*.

Efter några dagar hade hon skapat sådan kontakt att hon snart hade material till *flera artiklar*. Hon hade lärt sig att noga anteckna vad hon hade fotograferat. Nu blev hon ännu mer noga, för när hon kom hem skulle hon följa upp dessa namn och göra reportaget fullständigt, med kopplingen till deras hembygd.

Besöket hos *mormor* varade inte alltför länge, äntligen kunde hon komma *hem* igen, för numer var *hemma* för henne, bostaden i Jakobstad i Finska Österbotten, inte som förut, Kingstaby, utanför Söderhamn.

När artikeln äntligen togs in i tidningen blev det ett helt uppslag, det var fina bilder och texten till dem uppfattades som

mycket personnära, men bra. I sin helhet fick hon mycket beröm för hela arbetat och resan *betalade* sig mer än väl.

Det hade gått nästan två år sedan den artikeln, när hon nu åter var på väg till Örebro. Nu var hon inte alls i gott sinnelag, hon, Anna och Allan var på väg ner till en begravning, hennes mormor hade hastigt insjuknat och dött. Anna hävdade med bestämdhet att Ulrika/Sirkka visst skulle med.

Hennes gode vän Peter, en journalist hon *samarbetat* med tidigare växlade hon brev med emellanåt. Han hade också uttryckt ett *gillande* för hennes artikel, han hade också diskret antytt att hon var *mer än välkommen* ifall hon hade vägarna förbi. I det senaste brevet hon hade skrivit till honom nämnde hon om den nu förestående resan, han hade genast svarat vilket var ovanligt för honom. Han hade skrivit att *om hon kunde*, ville han att hon skulle besöka honom i Arboga. Adressen han nämnde hade hon med sig och hoppades att hinna göra ett kort besök.

Jordfästningar i sig brukar gå fort, men före det fanns det mycket som skulle ske, hon behövde inte vara med på allt, därför lyckades hon krångla sig iväg till Arboga, att däremot hitta adressen blev lite besvärligare men efter lite konsultationer med en taxichaufför löste hon även det problemet.

Det blev ett kärt återseende. Peter hade ett *jobb* på gång igen. Men inget han kunde ägna hela sin tid åt. Han hade inte skrivit om det men han hade slutat på *sin tidning* och var nu *frilansare*. Sirkka förstod utan att han sa det, att han blivit *över*, han hade förstått att säga upp sig själv utan att behöva bli avskedad. Nu hade han ett vardagsjobb som städare, att han flyttat till Arboga var för att han var därifrån och hade hittat ett billigt ställe att bo på.

Det *jobb* han nu hoppades på var att kunna ge en bra story om en rättegång för ett dödsfall. Den hade fått en viss uppmärksamhet då det var oklarheter som inte kunde klaras ut så enkelt. En person hade gripits och i den första instansen fälldes han, den domen hade överklagats och nu skulle en ny förhandling ske i Örebro. Han hoppades kunna ägna en del tid åt att skriva så

mycket att han fick det publicerat i någon tidning. Ett bra reportage skulle kunna ge honom en möjlighet till nya *riktiga* jobb.

Trots att besöket blev kort, hann de ändå bestämma att mötas fler gånger under hennes besök. Hon hade märkt att det fanns *orsaker* bakom hans avsked, orsaker han inte framförde. Hon hade redan fått aningar om vad det kunde vara, men hon sa inget om det.

Den *rättegång* han skulle *försöka* skriva nåt om gjorde att han besökte hovrättsförhandlingarna Örebro så ofta han kunde. Sirkka började också gå dit när hon kunde komma ifrån.

De skulle vara kvar i Örebro ännu en vecka, därefter var Allan tvungen att åka hem, Anna skulle stanna kvar och reda upp allt som var kvar i lägenheten som de skulle ha kvar ytterligare en tid, *uppsägningstiden*. Det gjorde att hon inte behövde fundera länge innan hon *inbjöd* Peter att *åtminstone någon natt* slippa kosta på sig respengar, vilket han genast tackade ja till, och det blev ofta han stannade.

Sirkka gick med på rättegången nästan var dag nu, hon började finna den intressant. Att han som var åtalad var en tölp det förstod hon, en tölp fast oskyldig till just denna förseelse. Däremot fann hon många saker som var mycket underliga. Som åskådare hade hon ingen orsak att *försöka snoka* men det *sög* i henne att åter skapa rubriker. Men hon ville inte vara rubrikerna själv, bara skapa dem. Därför var hon mycket försiktig med vad hon sa och till vem.

Han som blivit mördad hade skjutits till döds, hans fru hade också skottskadats. De hade varit på restaurang med sin, i Stockholm boende son. Sonen hade stigit på kvällståget mot Arboga och vidare till Stockholm, paret hade sedan gått förbi en uttagsautomat på vägen hem. Direkt efter att de var klara vid den hade en okänd person gått fram till dem och skjutit ner Oskar. Innan Oskar ens fallit i marken hade gärningsmannen tagit hans plånbok och skjutit även mot Laura och sprungit sin väg med pengarna.

Han hade försvunnit springande i riktning mot poststationen, sannolikt hade han sprungit ner under järnvägen, därefter var det

ingen som kunde säga vart han tagit vägen. Allt pekade på ett väpnat rån som gått lite snett.

Två veckor senare hade några barn ertappats med den saknade plånboken, de hävdade att de hittat den bland berberisbuskarna i bostadsområdet Oxhagen, där de bodde. Det ledde spaningarna mot en del kända *smågangsters* i Varbergaområdet.

Det var en av dessa *kända* som polisen hade ägnat en hel del tid att forma bevisningen omkring. Inte för att något av det åklagaren kunde presentera var annat än sammanträffanden som kunde förklaras men det vändes och vreds till leda.

Det som däremot Sirkka tyckte var uppseendeväckande var när *han* pekades ut av Laura, det stod som en sky av *lögn* omkring henne. Sirkka hade lärt sig att *andra* inte kunde *se* att folk ljög, för henne var det hur naturligt som helst för så hade det alltid varit.

De frågor som ställdes till Laura när hon vittnade hjälpte inte mycket men ett par av dem räckte för att väcka Sirkkas intresse. För det första var det frågan om hon hade sett gärningsmannen *före brottet*, hon svarade bestämt *NEJ*, det var också en lögn. Dessutom ljög hon alltså när hon pekade ut Charlie, som var den som skulle användas som syndabock.

Hon skrev ett brev till sin tidning och bad dem sända henne ett PRESSKORT, hon förklarade att hon av en händelse inte fått det med sig därför att hon egentligen inte skulle jobba. Nu hade hon snubblat på en *grej*.

Efter hand som hon började följa fallet närmare framstod det att Oskar hade varit verksam inom partiet och arbetarrörelsen. Därför var det extra mycket uppmärksamhet omkring rättegången. När hon nu hade *orsak* att ställa frågor och vara lite mer närgången förstod hon alltmer att det var en serie av misstag alltihop - eller så väl planlagt att det inte var fråga om ett slumpartat rånmord.

Att ställa frågor som inte var misstänkta var svårt, det behövde vara ett samtal som inte liknade ett förhör, Sirkka lyckades inte få någon intervju med Laura. De enda tillfällena var de få tillfällen då det var *presskonferens*, även då var det ytterst sällan som Lau-

ra var med. I och med att rättegången pågick fick involverade personer inte yttra sig i sakfrågan.

Det som förundrade mycket var att mordkulorna hittats *oskadda* på trottoaren helt nära. Trots att hon varit med när mordets detaljer gick igenom kunde hon inte förstå hur kulorna kunnat hamna som de gjort. OM, för hon betonade OM, de var skjutna enligt alla naturliga förhållanden så borde kulorna varit på väg ifrån varandra och då skulle de varit på flera hundra meters avstånd. Kanske en av dem skulle suttit fast i ett av träden i parken på andra sidan gatan. MEN, de hade hittats inom tjugofem meter från platsen där Oskar föll, och nära varandra.

Laura hade träffats i vänstra armen det hade bara orsakat ett smärre köttår. Den kulan borde ha haft kraft kvar för flera hundra meter. Allt tydde på att rånaren gripits av panik och skjutit den som höll i plånboken, och i hastigheten slängt i väg ett *skrämskott* mot Laura. Allt var så uppenbart rån att det var svårt att ens *tänka* i andra banor. Det framfördes bland Sirkkas *kollegor* att det fanns andra möjligheter. Några gick så långt att de även anklagade en viss grupp av poliser för att vara inblandade.

En av de försvårande detaljerna var åklagarens bevisföring när det gällde mordvapnet, det hade *bestämts* vara en revolver, men ingen som kunnat bindas till de *upphittade* kulorna kunde hittas. Faktiskt hade alla Sveriges kända vapen som kunnat komma i fråga testats och kunnat friskrivs från inblandningen.

Sirkka och Peter resonerade omkring det hon hade anat, att det var ett mycket väl planerat mord. Peter ifrågasatte det på det bestämdaste då ögonvittnet knappt skadats alls. En mördare skulle sannolikt ha avfyrat minst fyra skott, om han haft tillgång till det. En professionell skulle aldrig lämnat ett ögonvittne i livet, dessutom skulle han inte ha bommat om han varit professionell, för bom måste Lauras skada anses vara.

- Bom eller mycket bra träff, sa Sirkka planlöst.
- Vad? Bra träff, hon blev ju knappt skadad. Utropade Peter.
- Just det, vad hände?
- Han blev rånad och rånaren kom i panik.

– Nä! Så var det inte, Laura *VET* vem mördaren är, och hon vet också att det *INTE* är den som kanske blir frikänd om ett par dagar.

– Är du säker på det du sa nu? Peter lät mycket tveksam.

– Så långt är jag säker. Hon vet vem som sköt, hon vet också att skottet mot henne enbart skulle ge henne ett alibi. Hon är inblandad, men jag fattar inte hur och varför.

– Hur skulle du kunna få reda på vem som sköt?

– Om nån frågade och säger ett namn, då kan jag avgöra om hon ljuger, fråga på rätt person och jag vet om hon ljuger och då kan jag säga vem, annars måste jag få henne att tänka väldigt starkt på personen, då kan det spilla över tillräckligt för att jag kan få en aning i vilken riktning jag ska tän . . . ka.

Hon hade talat så länge att hon tvingades andas in innan hon kunde fullfölja meningen.

– Hur skulle det gå till?

– Inte vet jag. Hon verkar inte vara villig att intervjuas. Att fråga *VEM* som sköt räcker sannolikt inte, hon är för medveten om att *INTE* tänka på det, som att hon skulle vara mentalt tränad.

– Sa hon inte i ett av förhören att hon just hade tränats att iaktta?

– Jo men att iaktta är som att skapa en berättelse med nyansering, det stärker minnet. Sen gäller det att *berätta* den berättelsen för sig själv ett antal gånger. Det är också ett farligt sätt att lita på ett minne som omskapas utifrån de subjektiva tankarna. Hon kan mycket väl ha omformat sin berättelse så mycket att hon snart kommer att *tro själv* på det hon redan sagt som en medveten lögn. Därefter blir hon omöjlig att avslöja.

När Peter funderat en stund frågade han;

– Menar du att hon kan ändra sitt minne?

– Nä, hon kan inte ändra det själv, men minnet ändrar sig genom hennes egen berättelse för sig själv om vad som verkligen hände. Det är som det barn som blir utsatt för otrevliga saker, de gör omedvetet om verkligheten. Det gör att de själva tror på det de säger, alltså tänker de inte på att de ljuger, i deras sinne talar de

sanning. Det är så för henne också, ännu är det medvetet men om något år eller mer så har minnet omformats helt.

- Hur kan man sedan finna ut vem som gjorde det - och varför?
- Vet inte om någon någonsin kommer att få reda på vem och varför, men jag har funderingar som jag helst inte vill dela med mig av.
- Lika fantastiska som förra gången?
- Kanske värre, men jag har inget att gå på.
- Kan du ändå tala om vad du bygger det på?
- Några grundfakta som jag inte kommer ifrån är, om vi bortser från Lauras lögner, att jag har en mycket bestämd känsla av att en *främmande* mördare *inte* skulle lämna vittnen efter sig. Dessutom måste jag beakta att om han var så medveten om sin skjutskicklighet att han enbart behövde ett skott för att döda sitt offer, då är han också lika duktig på att ge en lindrig skada om han avser att INTE döda vittnet. Det innebär ju att mördaren och Laura handlade i något de bestämt gemensamt . . .
- Påstår du att Laura var inblandad i mordet på sin man?
- Nej! Jag påstår inte det, jag bara antyder en möjlighet. Anta en annan sak, mördaren hade inte den typ av vapen polisen sagt . .
- Vad skulle det då vara om det inte är det som polisen sagt?
- Det som polisen angett som vapen har flera patroner tillgängliga. Anta att det är ett hemmatillverkat vapen med enbart två skott, då skulle det inte finnas möjlighet att *slösa* med skotten. Den som ska dö , måste dö, alltså en osäker skytt skjuter båda i offret, och möjligen använder han en kniv mot vittnet. Om han inte vet exakt vad han gör. Och dödar med det första och ger ett *alibi* med det andra.
- Du verkar ha fastnat vid Lauras skuld.
- Hon *vet* vem som höll i vapnet. Och det var inte en för henne okänd person, alltså är det mest sannolikt att mordet planerades mycket noggrant. Kanske var det hon som såg till att han tog ut pengar, och just där.
- Jag säger inte emot, men det kan vara farligt att skriva det du säger.

- Jag tänker inte skriva det så heller.
- Vad skulle hon ha för anledning att se sin man dödad?
- Oj, det kan finnas många anledningar.
- Ge mig EN.
- Frånsett rent familjära saker kan det finnas saker som inte är allmänt kända. Varför inte spioneri?
- Nu var du rolig.
- Är det inte så att de har varit både i Moskva och i andra öststater? Är det inte så att *de båda* har varit och kanske är, involverade i rikspolitiken?
- Men varför skulle det behöva vara spioneri? Det finns många som varit i Ryssland och inte är de spioner för det.
- Sant, men du bad mig säga ett skäl, det var ett, däremot sa jag inte att det är relevant. Det kan också vara någon annan komplott som, hon *hotats* att delta i.
- Skulle hon behöva ett *alibi* som du kallar det då?
- Jo, det skulle dra bort misstankarna från henne själv, i nästan alla mordfallen så känner den mördade sin mördare. Jag skulle inte förvånas om det är någon, kanske några av hans *bättre* bekanta som är inblandade också.
- Nu får du behärska dig. Skulle hans närmaste vara inblandade?
- Sannolikt, alltför mycket av det som presenterades i rättegången var så underligt, ja nästan så det luktade konspiration, eller i vart fall sammansvärjning. Du får ursäkta men jag kommer inte ifrån det.
- Snart säger du väl att resten av familjen också är inblandad.
- Ja! Varför inte?
- Sonen han åkte ju med tåg till Stockholm så han kan det knappast vara.
- Inte? Varför inte då?
- Han satt ju på tåget.
- Vet vi det?

- Det var ju klart redan vid förra rättegången.
- Vi vet att han steg på tåget, men kan han ha stigit av det nästan direkt? Kanske på andra sidan och skyndat sig på plats.
- Men han var ju i Stockholm, han till och med åkte taxi från centralen och hem.
- Där sa du en sak, borde han inte ha åkt tunnelbanan, känner jag Stockholm rätt så har han inte mer än ett par kvarter från Odenplan till sin bostad. Men med taxi fick han ett kvitto på *att kan kom med tåget*, eller hur?
- Har du nån annan förklaring?
- Han kunde ha sin bil parkerad vid parkeringen utanför posten, och haft nogsam kontroll på turlistan och hunnit vara på centralen i tid för *att anlända med tåget*.
- Det där är väl bra långsökt.
- Ja, det kan jag inte säga emot, men *den är möjlig*, det måste du väl hålla med om.
- Målet nu gäller inte att finna mördaren, nu handlar det om ifall den nu tilltalade kommer att fällas eller frikännas.
- Ditt tips?
- Frikännande - allt annat är fel..

2

Det blev som Sirkka antog, ett frikännande. I samband med det kom det många uttalanden i lokalpressen om hur fel det var att Charlie blev frikänd.

Hennes antagande om orsaken till Peters arbetssituation visade sig de dagar hon stannade kvar, han hade för lätt att bli våldsam när han drack sprit. Lät han bli så var han hur bra som helst men när han fick ett par glas för mycket då borde han finnas i en madrasserad cell. Hon hade inte drabbats därför att hon kunde komma ifrån men hon bestämde sig för att lägga det på minnet, mycket nogsamt.

Hennes artiklar i JT hade varit mycket sakliga, helt utan hennes egna värderingar. Nåja, visst hade hon tillfört en del men det var som *redaktionella förklaringar* där rättsliga begrepp förklarades. Hon hade även förklarat värdet av *bevis*. På ett ställe hade hon skrivit "När jag talar om för chefan att Sara är sjuk, då antas jag veta att hon verkligen är sjuk. Om hon ringt och sagt att hon är sjuk, då ska jag säga till chefen - Sara ringde och sa att hon är sjuk. Då har jag inte *vittnat* att Sara *verkligen är sjuk*. Det är viss skillnad på det, så var många av anklagelsepunkterna grundade.

En tid efter att Sirkka varit hemma i österbotten kom ett brev från Stefan det verkade lite underligt. Det var ett brev som helt tydligt var från en man till en kvinnlig vän. Det fanns mängder med komplimanger och annat som *borde* finnas i ett sådant brev. Först tyckte hon att det var så underligt av honom, hon började undra om han blivit helt snurrig. Han skrev om saker *de INTE hade gjort*, för att inte tala om platser hon aldrig hade varit på. Allt var så trivialt att det bara kunde tolkas som ett försök att försona och få till ett nytt möte.

Femte gången hon läste det var bara en extra genomläsning innan hon skulle bränna det. Då märkte hon att det hade slumpat sig så att om man läste uppifrån och ned på ords begynnelsebokstäver så skulle det gå att utläsa helt andra ord. På tredje radens början fanns ordet "Härligt", rakt under "hå-et" fanns "j" – i jämnt, raden under fanns "längs" och så ordet "papper". Det var ytterst liten avvikelse mellan ordens begynnelsebokstäver. Under "p" i papper var det ingen "ordbörjan" alltså kunde ordet "Hjälp" hittas.

Alla småhåren hade rest sig på henne, hon hade sänat kastat brevet. Det var tydligt att hon höll i något som inte var det som det först verkade, utan något mycket viktigt. Hon började söka aktivt efter begynnelsebokstäver. Snart hade hon hittat:

Behöver, Din, Hjälp, Underligheter, Vecka, Augus.

Nu började hon läsa mer nogsamt, dessutom försökte hon se om hon missat några ytterligare ord. Några kanske var "ord" men det gick inte att uttyda om det var *önsketänkande* som fick henne att tro att de var ord till henne. Texten i brevet sa att de hade varit på turistresa till det populära Torremolinos. Hon började förstå att

hon *borde* åka dit. Men tyvärr, det låg utanför hennes ekonomiska möjlighet. Hon tyckte det var bra det, för hon visste inte om hon skulle ha vågat flyga.

Det var bara 5 veckor senare som hon för första gången flög, biljetten var utställd på henne. Hon hade i en hast tvingats ordna med pass, hennes födelseattest hjälpte henne, utan den hade det inte gått. Hon hade fått brevet med biljetten till Torremolinos med Spiesresor, en gruppresa. Fast först fick hon åka färja över till Sverige och där ta tåg till Malmö.

Hon åkte snabbbåten över till Danmark och sedan skulle det bli flyg från Kastrup. Hennes bävan inför själva flygningen började göra henne matt. I all hast lyckades hon med hjälp av en läkare få tag på "flygrädselepiller". Hon skulle ta en i god tid innan hon skulle åka till flygplatsen. Där skulle hon ta ytterligare en, möjligen två. Hon hade trott att Stefan skulle med på flyget, han skulle kunnat lugna henne, men han fanns inte där. Hon såg honom inte under flygningen heller, egentligen visste hon knappt att hon flög. Pillren hade gjort henne så dåsig att det behövdes en skvätt vatten i ansiktet på henne när de skulle stiga av planet efter att det hade landat.

Genom att det var en gruppresa behövde hon inte fundera så mycket, och det var tur det kände hon. De togs alla väl om hand, hon hade bara att följa med, som boskap leddes de genom allt som var främmande för henne.

Hon blev en aning förvånad när hon *parades ihop* med en äldre dam, de skulle tydligen dela samma hotellrum. Biljetten avsåg plats i dubbelrum och eftersom hon själv inte hade någon färdkamrat, och inte heller hittat någon på resan, så *påtvingades* hon en rumskamrat.

Var dag förväntade hon sig att Stefan skulle dyka upp. Hon hade läst brevet noga, hon hittade även det gatukafé som han hade beskrivit *att de drack kaffe vid*, hon drack kaffe där några gånger, men inte dök det upp någon bekant. Däremot var det många som sökte hennes uppmärksamhet, men de hade andra avsikter så dem brydde hon sig inte om. Efter fyra dagar gav hon upp. Hon kopp-

lade av och njöt av värmen, att säga *värme* var i underkant, det var egentligen *hett*. Men nere vid vågorna blev det underbart.

Hennes biljett avsåg tre veckor så hon hade redan första dagarna börjat försöka förstå något av språket. Att hitta till posten, då skulle hon fråga "*ondo esta el correo*". Många gånger verkade det som de hon frågade inte förstod spanska. Men efter att de tittat på henne och hennes hand med breven sa de nåt som hon varken hann höra eller kunde förstå, de pekade ut vägen, åtminstone den närmaste sträckan. Sen gällde det att fråga igen. Snart hade hon lärt sig var posten fanns någonstans och frågade mest för att försöka lära sig höra vad de sa.

På baren hade hon lärt sig säga *ona cobalibre por favor* det brukade vanligtvis resultera i att hon fick in ett glas med rom med coca cola. Gärna hade hon tagit något svagare, men det kunde hon inte uttala men snart lärde hon sig beställa öl, *serveresa* efter det slapp hon känna sig så berusad.

När en vecka hade gått blev det avresa för några i gruppen, Katrine som hon delat rummet med packade ihop. De hade inte kommit så bra överens. Katrine pratade museer och konstverk så fort hon sa nåt. Dessutom krävde Katrine att det var mörkt och tyst redan klockan nio på kvällen. Att staden vaknade först på kvällen efter siestan bekom inte henne något - hon skulle sova. Att hon sen sjöng i duschen redan före solen skulle Sirkka bara vara glad för. Så Sirkka såg till att vara *väldigt tyst* istället. Egentligen var det ju enkelt, så fort *kärringen* sa nåt talade Sirkka finska.

Att hon skulle ge sig av efter *en vecka* gladde Sirkka, samtidigt undrade hon vad som skulle komma istället. Hon började undra om det skulle bli värre när hon såg nästa grupp komma med bussen från flygplatsen. Hon hade sett rutinen veckan innan och tyckte det såg komiskt ut när de som inte var i par föstes ihop till rumspar. Så hörde hon att en av dem *tilldelades* rum 315, det rum hon själv hade, dessutom hörde hon, *det blir med en finska som redan varit en vecka här*. Hon såg inte vem som fick rum 315, för hennes ögon hade fångat in en bekant person redan.

Redan första kvällen satt Stefan och hon på en bar som flera från deras grupp brukade gå till. Det hade gått hur lätt som helst att få beskedet från Stefan, han hade högt och tydligt frågat några i närheten av Sirkka vart han *borde* gå på kvällen. Ett par medelålders män hade *tipsat* honom om baren, en kort *frågande* blick på Sirkka, som nickade hade räckt, det var *kontakten*.

Hon var ytterst nyfiken på vad han skulle berätta, men hon blev *avspisad* ja rent av *varnad* för att tala om det, inte ens fråga fick hon. Hon fick den uppfattningen att han var rädd att någon övervakade dem. Hon kunde inte tro tanken, HÄR, här i Spanien, men han verkade mycket bestämd. Det var först dagen därpå när de stod vid vågorna och tittade ut mot havet han viskade;

~ *Var ytterst försiktig med var du talar, aldrig inomhus, aldrig i närheten av folk, aldrig där det är tyst. Här kan ingen se våra ansikten, vinden och havet dränker våra röster. Vi ska bada här på dagarna, vi ska råka mötas, vi får planera efter hand.*

Hon började tro att han led av paranoia, hon hade hört namnet på *sjukdomen* om sig själv en gång i tiden, nu trodde hon att *han* hade den *på riktigt*. Hon hade ju bara *påståtts* ha det för att de skulle dölja att hon visste saker hon inte borde veta.

Utöver att åka på utflykterna som ingick i hennes resa badade hon mer nu då hon redan varit med på de flesta turerna redan veckan innan. De träffades på stranden och badade mest utan att egentligen vara varandra nära. Så kom han med en sån där liten trampoboat, två sittplatser och pedaler att trampa. Den flöt fint på vattnet, hon hade sett många sådana, nu kom han och hade en sån, lite överdrivet högt frågade om han kunde få en *medtrampande* av nån som var *ensam*. Naturligtvis var frågan avsedd till henne.

När de kommit ut en bit sa han;

– I morgon vid halv tio då tar du bussen mot Malaga, du säger högt och tydligt *PARA MALAGA* och betalar det som det kostar. Sannolikt kommer någon att höra vad du säger, men efter ungefär fem kilometer finns ett ställe som heter San Julián där stiger du av, det är alldeles invid flygplatsen. Du bör inte ha några svårigheter att hitta järnvägsstationen, titta efter *renfe* som är det vanliga namnet eller *estación de ferrocarril* som det heter på spanska.

Du går dit och tar tåget tillbaks det ska inte vara lång tid från att du kommer dit tills tåget ska gå. Du ska inte kliva av vid Torremolios utan åka vidare till Fuengirola, så möts vi där.

– Varför inte åka direkt dit?

– För att du är bevakad. Har du inte sett det.

– Vilka är det? Spanska polisen?

– Nä, sannolikt inte, de ser nog mer ut som svenska turister, men låt dig inte förledas att tro att de är *enbart* turister.

– Varför skulle de bry sig om mig.

– Du blandade dig i en sak. Fyllot Peter som vi har tidigare bekantskap med har talat vitt å brett om dig. Och sagt att du minnsann vet vem som mördade fackpampen i Örebro. *De andra* de vet att du var i *kanslit*, du minns det du rymde ifrån. Hade du inte gjort det skulle väldigt få ha vetat om dig. Det du gjorde fick alla att veta om dig . . .

– Var det, *det*, som räddade livet på mig?

– Ja kanske det var det, men det skulle inte varit från *vår* sida.

– Lova inte för mycket. Nå jag ska alltså Åka buss - och sen tåg. Sen då?

– Jag ska se till att jag kan vara där också, det borde ge oss några timmars frist. Nu ska jag *kladda* lite på dig och du ska bli *förbannad* och peka mot stranden.

Skådespelet de spelade upp verkade ganska *naturligt* hon till och med hoppade ur båten långt ut i vattnet och simmade tillbaks, snabbare än han kunde trampa sig fram, under det att han *ropade ursäkter*. Hon trodde inte på det han hade sagt om *övervakning*, men hon ville inte såra honom, så hon spelade med efter bästa förmåga. Hon ansåg sig skyldig till det, allra minst, för hon hade ju fått sin resa helt gratis.

Det var först när hon såg den missplacerade mannen med en tidning som han sannolikt inte förstod innehållet i som hon började ana att Stefan faktiskt hade rätt i antagandet att hon övervakades. Hon hade sett honom sitta på bänken alldeles invid busshållplatsen där hon väntade, han fanns inte där när hon kom dit. När han hastigt också klev på samma buss som henne blev hon säker.

Hon hade satt sig så långt bak hon kunde för att få honom framför sig. Hon såg att han ofta gjorde någon rörelse för att se att hon satt kvar. Hon hade hoppats kunna använda den allra bakersta dörren att stiga av, men det verkade som de som avsåg stiga av i den blev tvungna att använda den mittre dörren, kanske var den bakre dörren trasig. Hon skulle alltså bli tvungen att gå förbi honom för att kunna stiga av. Istället för att sitta kvar gick hon frammåt i bussen och fann en ledig plats helt nära dörren där hon sett att några hade använt för att stiga av. När hon satte sig så hon att *han med tidningen* hade rest sig och satte sig igen.

Innerligt hoppades hon att det var andra som också skulle stiga av vid San Julián. Mycket riktigt, när de närmade sig platsen såg hon en äldre dam med två flickor i femårsåldern närma sig dörren. Hon satt helt lugnt kvar, men just innan dörren stängdes hade hon också glidit ut. Hon hade inte rest sig upp och gått, utan helt enkelt glidit ner och gått med krökta knän för att inte vara stort större än barnen. Hon såg ett mycket förvånat uttryck i ett herransikte som tryckte sig mot fönstret när bussen for iväg.

Hon hade hoppats att chauffören skulle vara lagom kaxig mot turisterna, *han var ju egentligen en turist*. Inte skulle han stanna mitt i gatan, när han nyss hade stått stilla, han skulle inte stanna förrän nästa hållplats.

Från fönstret i tåget såg hon taxin som släppte av honom, han såg helt villrådig ut när han blev kvar och tåget lämnade stationen. Den gråhåriga mannen som satte sig helt nära henne verkade på något sätt *bekant*. Inget i utseendet kunde hon härleda till någon hon tidigare sett, men han verkade bekant.

Vid det korta uppehållet i Torremolinos var det en yngre dam som kom in på tåget och lämnade honom ett litet paket varefter hon hastigt försvann. Sirkka förstod att det var hans dotter, eller någon släkting som gav honom ett matpaket.

När tåget stannade i Fuengirola gick hon av som hon skulle, hon funderade på vad som skulle hända, den gamle mannen gick förbi henne och hon hörde en *order*, "*följ mej*", så gick han vidare. Han höll upp en bildörr för henne, hon satte sig tillrätta i främ-

re passagerarsätet på en bil som sett bättre dagar. Själv rundade han bilen och satte sig bakom ratten.

– Kände du igen mig?

Frågan överraskade henne, nu kände hon igen rösten, det var Stefan.

– Faktiskt inte, du verkade bekant, men jag kunde inte för mitt liv komma på att det var du, inte ens när du sa ”*följ mej*” fattade jag att det var du.

– Ändå följde du med, det kunde ju ha varit farligt.

– Nej, det tror jag inte, då skulle jag ha reagerat annorlunda. Den rösten ingav förtroende, ja trygghet, nästan.

– Här är dina saker, i vart fall det du behöver ha med dig. Jo, har du något i någon säkerhetsförvaring? Jag borde naturligtvis ha tänkt på det tidigare.

– Nä, jag har ju inget av värde. Så att kosta på nåt sånt gjorde jag inte. Föresten passet, det fick jag ju lämna. Vart ska vi?

– I paketet finns allt som såg ut att behövas nu, passet ligger bra där det ligger. Vi ska helt enkelt *rymma*. Nä egentligen inte så men vi ska talas vid, du, jag och några ytterligare.

– Kunde vi inte bara träffats hos dig?

– Nej, det finns några som vill veta vad du vet. Och exakt vilka *det är*, är svårt att veta. De som kommer är bara de som jag litar på, och innan vi sätter igång ska de *presentera sig*, det innebär att de kommer att tala om sig själva. Känner du att de ljuger ska du signalera det till mig. Är alla, det de säger sig vara kan vi fortsätta. Är de inte det så måste vi göra förändring av planerna.

– Vart sa du vi skulle?

– Det sa jag inte, men vi har flera dagars bilresa framför oss.

– Ska vi åka bil hem? Ulrika lät nästan andäktig när hon frågade det.

– Jo, hoppas du inte hade bestämt något med någon, för vi ska inte tillbaks till hotellet. Två andra personer är där nu i ditt och mitt ställe. Det sker med en förklaring till researrangören att vi måste hem omedelbart, av personliga skäl.

– Ohh, tack för det, jag visste att jag var flygrädd förut. Nu vet jag att jag inte kommer att flyga igen, inte så länge jag är vid medvetande i alla fall.

– Var det så illa?

– Jo jag var darrig i flera dagar efteråt. Fick några piller och utan dem hade jag inte ens gått in i huset där man checkade in.

Efter att de ätit en lunch i Marbella fortsatte de resan. Stefan svängde av mot nordväst, in mot bergen vid San Pedro. Nästan genast blev det en rysligt dålig väg och efter en och en halv mil körde de in i in tunnel. Den var nästan en kilometer lång, Sirkka gillade det inte, vägen var verkligen usel. Med usel menas bitvis så smal att det knappt rymdes en bil. Det var ändå inte det västa, det var STUPET vid sidan av vägen. Inga räcken fanns det som skydd, det var som att det var enbart av rädsla för kraschen nere i ravinen som bilen inte föll utför kanten.

Men utsikten vid Puerto de Alijar fick henne på bra humör igen. De stannade inte bara för att beundra utsikten utan även för att låta bilens motor svalna men inte minst för att Stefan behövde vilopaus.

Sedan fortsatte det uppför, uppför och ännu mer uppför. Nästan genast då börjat komma uppför hade klimatändringen märkts, först blev det svalare och rårare, den varma fuktiga medelhavsluften kylades av till ett våtvärmande omslag. Den byttes raskt av en torrare luft, svalare men mycket torrare.

De hade Sierra Bermeja söder om sig och Sierra Palmitera norr om sig, mellan de bergen slingrade vägen sig fram. Nästan högst upp fanns en liten camping, hon hade sett att det gick att hyra små motorcyklar. Med en såden och ett litet tält skulle hon kunna bo billigt länge här nere, tänkte hon, när de passerade campingplatsen.

Liten stund senare gjorde de åter en paus, nu skulle de ha en *lååååång* rast.

Att sova i en bil är inte bekvämt, och att försöka vila i den bilen gav definitivt ingen vila. Innan de fortsatte hade Stefan *sminkat av sig*. Visserligen hade de inte hållit på längre än en bit in på ef-

termiddagen, men de hade blivit ordentligt trötta. I Ronda hittade de efter lite sökande ett ställe där de kunde övernatta.

Han hade sagt att de skulle norrut, men inte hur långt, och naturligtvis trasslade de in sig i på småvägar, han hade gett henne en karta och sagt att de skulle endera mot Bilbao eller Barcelona, hon fick välja. Det stod inte så på de få vägskyltar hon såg, och vägarna var inga autostrador. De som använde vägarna visste säkert hur de skulle åka, utan karta.

När hon frågade varför de skulle ut på så där små vägar svarade han att det skulle vara omöjligt för någon att följa dem. Ingen skulle kunna ana att de gav sig iväg *långt* på en sådan väg. Eventuella följeslagare kunde lätt iakttas då det var lätt att se de bilar som kom bakom dem. Särskilt då de gjorde pauser.

Så äntligen hade vägen blivit aningen större och solen lyste från höger sida, så hon ansåg att de åkte i rätt huvudriktning. Skyltarna upplyste att de kunde åka mot Malaga, Sevilja eller Córdoba utöver rakt fram framåt mot Granada. Hon bestämde sig;

– Åker vi rakt fram kan vi komma fram till Barcelona eller så kan vi enligt kartan vända mot Madrid borta i Granada.

De växlade om att köra, Stefan förordade att de skulle välja Bilbao via Madrid, så blev det, och den ena tristessen avlöste den andra. Visst fanns det att se på längs vägen, men sinnet blev övermättat. Hon hade inte tänkt på det innan, bilen var svenskregistrerad. Tullstationen till Frankrike, den vid Irun kunde de inte *undvika* det var den enda vägen till Frankrike, i närheten, i vart fall som de kunde se på in karta. På andra ställen var det säkert också lika omständigt men de kom över, sedan vara det bara att sikta på Paris, för alla vägar, som syntes på kartan, gick ju mot den staden.

Innan dess blev det ännu en övernattning, och innan de skulle komma igenom Frankrike skulle bli ännu fler övernattningar där. Hon hade förstått att han ville vara säker på att inte någon skulle veta var han, eller *de* var. Han Stefan hade varit mycket strikt när de hade stannat på motellen. Visst hade han skrivit in dem med samma efternamn, han använde pass som han hade haft med sig, ett som utvisade henne som svensk medborgare. Utåt skulle de

uppträda som *far och dotter*. Ett tag trodde Sirkka att han tänkte *utnyttja* situationen, men han var *nästan för* gentlemannamässig.

Visst hade de pratat om hennes iakttagelser vid *Örebromordet*, han tyckte det var *intressanta* slutledningar hon hade dragit. Han till och med höll med om att det var *märkliga* saker som inte verkade vara *naturliga*.

Sirkka mindes plötsligt det som gjorde att hon träffade Stefan för en mängd år sedan *kroppstjuven*. En skrämmande tanke korsade hennes sinne - var det *han*, hade han tagit över Stefan. Var det ändå Stefan som var inblandad i mordet som han frikändes från. Skulle han ha varit så fräck att han riskerade att låsas in direkt efter att han hade stulit Stefans kropp?

Hon satt med sina tankar och förstod egentligen inget alls. Så erinrade hon sig att det inte kunde vara så - för hon hade *känt* att han *var rätt Stefan då*, och han ljög inte, vilket hon var säker på att hon kunde avgöra. Men kunde han ha bytt senare?

Hon bestämde sig för att det fortfarande var *rätt* Stefan.

Från Paris skulle de köra vidare upp mot Belgien och Hålland, för att sedan rikta in sig på Bremen och Hamburg.

Allt hade gått nästan överkligt bra, inget hade egentligen krånglat. Inte förrän de kommit förbi Arnhem och Hengelo och skulle passera gränsen Hålland – Tyskland mellan hålländska Denekamp och tyska Hordhorn. De kunde ha valt autobahn 30 mot Osna-brück för att byta till autobahn nr 1 när de kommit fram till den. Istället hade de valt den mindre vägen just för att undvika den stora gränskontrollen med många som skulle passera.

Istället tog det nu flera timmar mer än *behövt*. Deras bil hade *slumpvalts*, sades det i alla fall, till *särskild* kontroll. De till och med öppnade däcken från fäljarna för att kontrollera även inne i hjulen. Det Sirkka kunde utröna med sina små språkkunskaper var till ringa hjälp. Dock verkade de inte *ljuga*. Om de däremot inte visste orsaken till den extra kontrollen utan även de hade uppfattningen att det enbart var en av de slumpvisa extra kontrollerna – då ljög de ju inte. Även om det i sig var en lögn att det var just en slump att *de* drabbades.

Stefan kunde se på Sirkka att hon började irriteras över den ingående granskningen och var nära ett *utbrott*. Han skyndade att lugna henne, ty han visste att om det blev mer *friktion* skulle det kunna orsaka ännu mer granskning.

Då kunde det sluta ännu värre, passen de hade var ju inte i absolut bästa ordning. Även om de var utfärdade helt i överensstämmelse med normala pass så var de personer som de var utfärdade på *imaginella*. De namnen var påhittade och fanns egentligen inte, och en *granskning* skulle innebära att någon kunde svärade att *personerna* inte finns. Det skulle innebära att *hela resan* blev avslöjad, och de skulle få väldiga svårigheter att komma vidare.

När de åter hade bilen *i-hopsatt* och rullade vidare var de mycket irriterade. Tullpersonalen hade inte hittat något att anmärka på, även de hade verkat mycket missbelåtna kanske för att de hade sett fram emot ett riktigt kap.

– De var sannolikt övertygade om att vår bil skulle innehålla minst flera kilo av tung narkotika, förmodligen heroin, sa Stefan när de kommit bort från tullområdet.

– Varför skulle vi ha det? Och hur kan du tro att det var knark de var ute efter?

– Sättet de sökte tydde på visade att de var målmedvetna om att finna det de sökte. Jag har ju en viss erfarenhet av sånt där som de höll på med.

– Men var skulle vi kunna ha haft det?

– Ta däckerna som exempel, ett långsmalt paket som läggs längs däckerna orsakar inte obalans om det läggs väl, det förekommer sådana transporter.

– Men i strålkastarhusen då?

– De är fina platser, ett par hekto i vardera lykthuset. Jo det är troligt att de hade ett ”tips” att vår bil var *särskilt* intressant.

– Eller kan det vara så att en bil med liknande utseende verkligen *är* intressant?

– Den möjligheten finns. Nåja vi är igenom i alla fall.

– Men om det nu är så att ett tips har gått ut om *denna bil* blir det då inte en *tillbakarapportering*, det skulle innebära att någon nu vet var vi är, och vart vi är på väg.

– Sant, men det gör ju inget – men du sväng in på nästa ställe det går att stanna *innan jag pinkar på mig*.

Stefan satte ett finger framför munnen för att visa att hon inte skulle säga något mer.

Det dröjde en stund innan hon hittade en avkörningsmöjlighet. Stefan försvann snabbt en bit ifrån. Strax efteråt kom han tillbaks;

– Det där behövde jag, sa han medan han gick fram mot henne.

Han kramade om henne i en omfamning, då viskade han i hennes öra;

– Jag kom på en sak, vi ska vara mycket tysta. I nästa stad ska vi parkera och gå en *lång* promenad.

Det blev i Cloppenburg som de stannade. Först när de kommit ett par kvarter ifrån parkeringsplatsen lutade han sig mot henne i något som liknade *kärvänlig närhet* och sa, med mycket svag röst;

– Vi ska köpa en uppsättning begagnade kläder i butiken vi nyss passerade. Sen ska vi byta om och lägga de andra kläderna i bilen – SEN ska vi gå på en *samtalspromenad*.

Bakom en utskjutande vägg bestämde se sig för att byta om, de turades om att *stå för*. Snart hade de lämnat sina tidigare kläder och allt övrigt de burit med sig och hade bara bilnycklarna med sig.

– Vad är nu detta du kommit på? Undrade Sirkka.

– Vet inte om jag blev *paranoid* där borta vid gränsen, men jag kom på efteråt att det möjligen sattes in en eller ett par *extrautrustningar* i bilen och kanske på oss. Det finns mycket små signalsändare med mycket lång räckvidd. Dessutom finns det mycket behändiga små sändare som förvisso har kort räckvidd men de kan sända ljudet omkring oss, alltså även det vi säger.

– Menar du att kläderna skulle kunna ha fått nåt sånt i tullen? Nu är du väl i alla fall ute på djupt vatten.

– Troligen inte i kläderna, det borde vi ha märkt, men vi ska byta ALLT. Och då byter vi ALLT. Vi ska åka med färja Putgarden – Rödbyhamn men innan dess *långtidsparkerar* vi bilen, och tar enbart nyanskaffade saker, när vi åker med vanlig lokalbuss mot Neumünter. I närheten av Weede finns en camping, dit ska vi ta oss.

Efter att vi gjort vårt *möte* kan vi lugnt åka vidare. Men vi ska inte tala om *speciella* saker i bilen.

Det hade blivit en mycket lång resa, avsevärt längre än Sirkka kunde ana när de började åka tillsammans. Dessutom hade de inte sovit tillräckligt så de var mycket trötta när de tog in på ett motell strax före Bremen, det hade inte blivit konversation nog för att utvärdera om de skulle ha två enkla rum eller ett dubbelrum. De tidigare rummen de hade delat hade haft två separata sängar, detta rum hade en odelbar dubbelsäng, inte nog med det, det var dessutom dubbeltäcke och lakan.

Hon kunde se ”förlägenheten” i Stefans ansikte, men hon tänkte inte insistera på att någon skulle sova på golvet som någon hund. Hon var så trött så hon räknade med att somna redan innan huvudet slog i kudden.

I halvt medveten tillstånd kände hon att han kröp ner bakom henne, hon visste att han hade valt att duscha innan, hon hade varit för trött för det. Handen som hamnade på hennes sida lade sig till rätta och hon kände honom helt nära medan hennes uppfattning om allt försvann.

Hon förstod att hon hunnit sova av sig den värsta tröttheten när hon insåg att hon borde gå på klosetten, hon ångrade nu att hon inte tagit sig tiden att göra *kvällstolett*. När hon ändå var på benen insåg hon att hon borde duscha också, det var ju flera dagar sedan hon hade tvättat hela sig.

När hon åter lade sig att sova hörde hon svaga snarkningar från Stefan, hon rörde sig så stilla som möjligt för att inte väcka honom. Snart sov hon åter, men upptäckte att hon drömde, hon drömde *skamliga drömmar*. Snart visste hon inte om hon drömde eller *önskedrömde* men hon kunde nästan känna att drömmen förkroppsligade sig. Hon undvek att undersöka om det var dröm eller

verklighet, men hon njöt ändå av det hon upplevde – eller trodde sig uppleva. Sedan kunde hon åter slappna av i stilla sömn.

—

Stefan hade märkt att hon kom tillbaka han hade varit vaken en stund, han hade fått ett *intresse* som han hade svårt att bemästra. Han hade märkt tidigare under kvällen och natten att hon inte hade klätt av sig så mycket, men nu när hon hade duschat kom hon utan en tråd på kroppen. Han kunde bara inte släppa tanken på att det han mest ville nå, fanns bara någon decimeter bort.

Han övervägde alla möjliga sätt *att lösa situationen* så smidigt som han kunde, så fort hon somnat skulle han också gå till toa. Där skulle han kunna göra så att han åter skulle kunna slappna av.

Innan han kom iväg kände han hur hennes kropp kom närmare honom, ja han kunde riktigt märka hur den kom, nästan så den pockade på *uppmärksamhet*. Han kunde inte undvika att konfronteras med hennes bakdel, nu var det inte ens decimetrar som skiljde honom från *önskebrunnen*.

Han kunde inte rå för det, han hjälpte till att styra, bara lite behövdes hon var ju redan så våt och hal som hon bara kunde bli, så slöt sig värmen om honom. Han var på plats, han rörde sig inte, bara låg helt stilla. Det var hon som rörde sig, först försiktigt men sedan allt häftigare. Hon andades häftigt men hon sa inget. Han vågade inte göra något alls, hur gärna han än ville, han höll sig helt stilla.

Han märkte att hon säkert drömde, men han hade inte hjärta att väcka henne, hon kämpade på i sin dröm. Han märkte att hon närmade sig sin klimax och han nådde höjden så gott som samtidigt och kunde inte hålla sig från att också stöta lite extra då. Sedan låg båda kvar bredvid varandra, och även han somnade åter.

När Sirkka vaknade var hon säker, de hade inte varit enbart en dröm. Nu kunde hon bara hoppas, skulle mensen komma eller skulle hon bli tvungen att förnedra sig med en abort. Den andra frågan var, skulle han erkänna att han utnyttjade henne när hon sov? Hon avsåg vänta lite med att ta reda på det. Medan hon låg och drog sig hörde hon en viskning;

- Är du vaken?

- Jo, men bara lite.
- Tack för i natt.
- Vad menar du? Hon förstod vad han menade men hon ville höra honom säga det.
- Det du kom till mig för.
- Skyller du på mig.
- Faktiskt kom du så nära och inpå mig att jag inte kunde undvika, men jag ska villigt medge att jag faktiskt *önskade* det så jag var lättinviterad.
- Jag trodde jag drömde, och det gjorde jag säkert också. Du borde inte ha låtit det ske, tänk om det nu blir , , om jag nu blir , , ja du vet – med barn.
- Tro mig, jag hade inte viljestyrka att komma undan, det var säkert mitt fel – jag var ju i alla fall någorlunda vaken.
- Det var inte jag, så det var verkligen styggt av dig att då låta det få ske.
- Det har skett, nu kan vi inte få det ogjort. Jag kan bara hoppas på att du i din dröm njöt lika mycket som jag gjorde. Men nu har vi saker som måste göras, om det inte är så att du vill . . . . *nåt annat*.
- Tro inte att du ska ha fritt fram bara för jag var som jag var när jag drömde. Det skulle aldrig ha hänt om jag varit vaken.

3

Efter att de duschat och kommit i kläder fortsatte de resan. Sirkka insisterade på att hon skulle ha fått på hormontabletter som hon kunde starta mensen med, om den skulle utebli. Hon hade hört att det var lättare att få tag i sådana här i Tyskland än hemma. Det blev Stefan som fick förklara för apotekaren vad hon behövde och varför. Först när hon hade dem i sin väska kunde hon känna sig lugn. Hon hoppades att det inte skulle vara *tid* för hennes *mottaglighet*, men hon ville vara säker.

På kvällen två dagar senare kunde de checka in på campingen. De valde en stuga med fem bäddar. När klockan var halv tio på kvällen gick de till receptionen, han placerade en dagstidning i papperskorgen och gick vidare på en till synes oplanerad promenad. Sirkka gick invid honom.

Strax efter att de hade kommit in i stugan hördes en lätt knackning på dörren, två män och en kvinna kom in;

– Ni skulle ha kommit för flera dagar sedan, sa den längre av dem.

– Vi kom så fort det gick, det var verkligen långt att köra. Dessutom fick vi lite förhinder på vägen.

– Har allt gått bra? Frågade den talföre av dem.

– Jo huvudsakligen, men tullen Hålland – Tyskland, de höll på att knäcka oss.

– Använder du den gamla Volvon?

– Jo, är det något speciellt med den?

– Egentligen inte med den, men en nästan lika till utseendet lär vara på tapeten. Du borde läsa PU¹ lite bättre. Den har varit föremål för intresse en längre tid.

– Inte borde väl tyskarna bry sig om den även om vi gör det.

– De tror att just den bilen går i trafik mellan Rotterdam och Sylt. Föresten, ska vi sätta igång?

Stefan förklarade det allmänna läget för Sirkka, de skulle tala helt öppet och titta mycket noga på den bevisning som lagts fram i rätten i Örebro. Men även saker som aldrig varit uppe i rätten skulle de ta med. Så sa Stefan;

– Sirkka känner vi sedan tidigare, men under namnet Ulrika. Det kan vara på plats att hon får veta vilka ni andra är och varför vi samlats här. Vanligen brukar vi ju inte vara så öppenhjärtiga, men det finns anledning att göra på detta sättet nu. Börja du Georg.

---

¹ PU= Informationsblad / tidning – ”Polis Underrättelser”

– Ja ha, det kom lite plötsligt. Jo jag är alltså Georg, jag arbetar mest ute på fältet och ska lära känna de som eventuellt kan vara ett hot mot vårt samhälle. Det är det hela i mycket stora drag.

– I just denna soppa är din uppgift? Sköt Stefan in en fråga.

– Behövs det? – ja jag ska balansera informationen och se om det finns sakliga argument för andra möjligheter. Det innebär att de saker jag känner till kan jag då värdera mot andra uppgifter.

– Och du Ragnar, sa Stefan och riktade blicken mot den kortare mörkhåriga man som varit mycket tyst.

– Jag är huvudsakligen vapenkännare, och ska vara den som kan svara på vapentekniska frågor, men jag är också hemmastadd i många andra områden, och har läst igenom de flesta handlingarna i det här målet.

– Jag är Sara, har varit intresserad av detta fall redan från början, ja redan dagen efter att det hände har jag försökt följa det så nära jag kunnat, utan att väcka misstankar mot mig själv från sådana som inte bör känna till mig.

Sirkka hade suttit och bytt ställning på händerna ideligen som om hon var nervös inför dem. Det var bara det att Stefan hade sagt till henne att när hon kände att de ljög skulle hon markera det så att han såg hennes korsade fingrar. De blev ofta satta i kors

Det blev en del frågande fram och åter medan Stefan tittade uppmärksamt på henne. Snart hade saken rett ut sig. De ljög om sina namn, ingen i deras jobb använde sina personliga namn, i vart fall inte mer än nödvändigt. Snart kunde de tala förtroligt.

De bestämde att inte hålla på för länge, det var redan sent. Där-
emot skulle de fortsätta nästa dag.

Redan nu hade Sirkka märkt att dessa *smygpolis* som hon kallade dem i sina tankar också hade mycket avancerade *möjliga* och *omöjliga* orsaker till "Örebromordet". De flesta handlade om riksledning. Det var ingen vanlig fackpamp, han hade en fot i rikspolitiken också, och han hade mycket att säga till om, för mycket ansåg några.

Själv visste hon varken ut eller in, och egentligen brydde hon sig inte heller. Där-
emot hade hon tänkt på intermezzot, då hon

drömde, fast när hon var riktigt självkritisk förstod hon att hon inte var helt oskyldig själv heller. Däremot skulle hon aldrig erkänna att hon också var medveten om, och alltför väl själv ville, att det som skedde också skedde.

Hon hade räknat dagar, hon var medveten om att kvinnor egentligen var skapade på samma sätt som andra djur, alltså hade de en *brunsttid* då de var mottagliga för befruktning. Hur lång den tiden var, hade hon ingen aning om. Hon visste också att det bland djuren var bara då honorna godtog hanarnas uppvaktning, kanske var det så att även hon var påverkad av samma hormoner. Hon hade bara att vänta och se, men det oroade henne.

Redan tidigt nästa dag inleddes *samtalen*. Det var Sara som hade den tjocka pärmen med rättegångsprotokollet. De gick igenom den från början till slut. Inte minsta detalj skulle lämnas ogranskad.

Därefter gav de uttryck för sina synpunkter på rättegångens detaljer. Sirkka följde med i deras resonemang. Även de hade noterat det hon hade sagt till Peter, det underliga att offret blev så dödligt träffad och vittnet knappt skadad. De hade en anteckning som tydligen Peter hade sagt, men som kom från henne. Kunde det vara möjligt att Laura avsiktligt bara skadades lätt?

Frågan kunde de inte besvara men de lade mycket stor vikt vid den möjligheten. Därefter blev det en hel del resonemang omkring vapnet. Ragnar talade om vilka kulor som antagits vara de som använts. Även här blev osäkerheten stor för han kunde inte förstå hur de kunnat återfinnas där de hade hittats.

Att de var den så kallade AP-typen den som har förmåga att slå igenom ett kroppsskydd och andra medelgoda skydd. Det hade rättsmedicinarna samstämt i, för annars borde det dödande skottet ha deformerat kulan så pass mycket att den stannat i kroppen.

Det borde innebära att den som sköt anade att offret kunde bära ett kroppsskydd, vilket han ganska ofta gjorde. Men det kunde lika väl vara för att kulan inte skulle stanna kvar i kroppen, och kanske försvinna spårlöst. Den typen av kulor hade också en ganska kraftig krutladdning, betydligt mer än den vanliga målskjutningsammunitionen.

Det hade presenterats i rätten att vapnet var en revolver av magnumtyp, en 357 magnum. Den kan skjuta 38-special också men är kraftig nog för den avsevärt mer påfrestande ammunitionen. En sådan revolver har plats för sex patroner i sin trumma. Om ett vapen av den sorten använts borde gärningsmannen ha offrat ett par skott ytterligare.

De var helt överens om att det inte handlade om ett rån som gått snett. Den osäkerhet som vapenfrågan utgjorde lämnade alltför många lösa trådar.

Antagandet att det var ett hemmakonstruerat vapen var den mest trovärdiga lösningen. Alla enades om att det inte skulle vara omöjligt för en person som ofta var i USA att skaffa ett vapen av gevärstyp, helt utan att registreras. Revolverar och pistoler, det var det lite mer restriktioner på, men en bygelrepeter av winchester-typ av dem gick det tretton på dussinet.

– Om en pipa från en sådan kapades i två lämpliga längder då skulle de kunna vara grunden till ett vapen. Men hur få dem till Sverige?

Det var Ragnar som hade fört talan men Sara kom med ett möjligt svar;

— För en som spelar golf, är det väl möjligt att golfbagen också följer med, kan en golfklubba göras ihålig nog för att kunna dölja ett par metallrör som de delarna egentligen är?

— Kanske inte klubborna – men kanske själva bagen, eller kanske hjulställningen till bagen.

— Hur var det med sonen – spelar inte han golf, och har han inte varit i USA en tid? Det var Stefan som kom med frågan.

— Jo, sa Sara, det har han.

Georg började lägga upp ett scenario där sonen skulle vara den skyldige. Först skulle han alltså ha stigit på tåget, i föräldrarnas sällskap. De gick vidare utan att invänta tågets avgång, samtidigt steg sonen av på den andra sidan av tåget. Det innebar att han hade bara ett tjugofemtal meter att korsa bangården och ta sig över det minimala staketet som omgärdade bangårdsområdet. Sedan var det bara ett par kvarter kvar till mordplatsen. Han hade gott om tid att dessutom maskera sig.

När skotten fallit hade han bara att springa tillbaks och följa gatan närmast järnvägen föra att sedan följa gång och cykelbanan som går under järnvägen och komma upp på andra sidan, där skulle han sannolikt bli ensam en liten tid. Då kunde han ta av sig den jacka som ett par vittnen säger att mördaren bar. Tog han sig vidare upp mot järnvägsstationen och kunde han hastigt gå längs stråket vid sidan av spåren, gatan som han behövde korsa klarade han osedd på det sättet.

Därefter var han efter bara några få minuter vid den stora parkeringen vid posten. Därifrån skulle det vara lätt att komma iväg mot norr, och sedan ut på Stockholmsvägen. Han skulle inte ha några som helst problem att vara före tåget i Stockholm. Där tog han alltså taxi hem.

– Vad är det som är markant med det scenariot? Det är bara antaganden poängterade Sara.

– Visst är det antaganden, men hur ofta begär man kvitto av taxin när man åker helt privat. Och varför tog han taxi och inte tunnelbana? Jo han fick ett kvitto, ett alibi.

– Motiv? Fråga Georg.

– Inga som vi har kunnat slå honom i ansiktet med. Hur deras relation var är det ingen som har någon anmärkning på.

– Ursäkta, andades Sirkka, sonen, sägs det vems son är det?

– Deras son, Lauras och Oskars.

– Vet vi det? Ja – jag menar *vet* vi att det verkligen är *Oskar som är fadern*?

– Vad är det du säger, frågade Stefan förvånat.

– Jag vet inte, jag bara frågade . . . menar . . . om det nu är så att det *inte* är Oskar som är fadern. Om han kanske nyligen fått reda på nåt i den stilen, skulle det förändra förhållandet?

– Eller, sa Stefan . . . och tystnaden lade sig – en stund innan han fortsatte, eller om det är så att Laura och sonen fått reda på att Oskar hade nåt annat, vid sidan av. Och att Laura tagit så illa vid att sonen därmed fått ett motiv.

– Om det skulle vara så att Oskar fått reda på att han inte är fader och hotat med något, skulle det innebära ett motiv? Frågare Georg.

– Antaganden, klippte Sara av med. Det är antaganden, men sonen har inget egentligt alibi. Sätt ett tal 1 till 100 på era papper, för sannolikheten att det är sonen.

De skrev sina siffror, samlade in dem utan att titta närmare på dem. Sedan gick de igenom samma procedur men med en okänd gärningsman, och en som var *bekant* med Laura. Där var man inte bunden till något alls. Åter röstade de. Slutligen röstade de angående Charlie som blivit frikänd.

När de räknat samman alla röstningar utföll det med 76% sannolikhet att det var sonen. När de kom till *en främmande* blev det lite ytterligare diskussion. Alla hade godtagit att hon varit säker på att Laura ljög när hon hävdade att gärningsmannen var helt främmande för henne.

– Jag kom just på något, kanske det är viktigt. I rätten tillfrågades hon om hon såg gärningsmannen i rättssalen. Hon svarade visst ja på den frågan, i den stunden tänkte jag inte så mycket på det – men jag tror inte hon ljög när hon sa "ja", då. Däremot ljög hon när hon pekade ut Charlie.

– Menar du att mördaren fanns i rättssalen under förhandlingen?

– Ja, nu när jag tänker på det, måste han, föresten . . . en *han*, hur vet vi det? Kan det inte ha varit en *hon*?

– Krångla inte till det ännu mer nu. Mördaren fanns alltså i rättssalen. Här skulle det ha varit bra om alla närvarande vore inskrivna. Då skulle vi kunna följa upp dem alla. Men sonen fanns där – eller hur?

– Jo, det var han.

De avbröt för att gå ut och äta lunch.

Under eftermiddagen kunde inte Sirkka vara med, hon var helt utslagen av sviterna efter att hon tagit hormontabletterna, egentligen skulle de tas fördelade under flera dagar, hon hade tagit tre

stycken redan i samband med frukosten. Det hade resulterat i en påtvingad mens, som samtidigt var en mycket tidig abort.

Det, *bara visste hon*. Hon hade anat det, nu fanns det ingen annan känsla än så, hon skämdes djupt, hon hade faktiskt *mördat*. Inte med händerna och egentligen skulle livet, *där*, aldrig ha fått börja, men det hade börjat. Stefan och de andra tre gick över till de andras stuga så hon fick ro att vila.

Nästa morgon återvände Stefan och Sirkka åter mot Lübek, Stefan sa att de hade varit mycket angelägna att själva tala med henne. De hade fått höra en hel del om henne dels från rättegången mot Stefan, och inte minst efter den i Örebro. Dock ansåg de sig helt klara och kunde återvända tillbaks till sina uppgifter. Sirkka ansåg att hon hade ännu en tid kvar på sin biljett, och insisterade på att få nyttja tiden. Därför valde de nu att färdas så snabbt de kunde tillbaks mot spanska solkusten.

När de kom till en gränsövergång använde Stefan sitt ordinarie pass och sin legitimation för att underlätta passagen. Nu spelade det ingen roll längre om andra ögon såg dem, det möte som de skulle till var ju redan avklarat. Han kunde tydligt se skillnaden på Sirkka, hon hade tidigare varit full av glöd i ögonen, nu var de slocknade, och allt hon sa de gånger hon alls sade något var korta svar på direkta frågor.

De lyckades köra sträckan på kortare tid ner för de körde och sov i omgångar utan att stanna för annat än mat och hygien. Stefan hade haft svårt att övertyga om Sirkkas inblandning och det sätt han hade styrt det. Egentligen skulle det ha räckt med ett möte i Sverige, eller möjligen i Waasa. Själv hade han tvingats ta semester för att kunna vara ifrån. Kostnaden för de tres resa hade han hoppats skulle räcka för att kunna hålla mötet på solkusten. Det hade ändrats så att han förstått att bilresan blev det enda alternativet. Vilket egentligen var dyrare, men medgav större flexibilitet.

Egentligen hade de inget att vända tillbaks till, för platsen hade fyllts av de två som hade kört ner bilen för honom. Visserligen kunde de skifta igen, men det skulle verka underligt.

Egentligen skulle alla fyra, Stefan, Sara, Georg och Ragnar ha åkt med en annan bil ända ner till Malaga. Därifrån skulle de ha hämtat Sirkka och de skulle inte ha behövt åka så långt.

Men något hade gått snett. Hela planeringen hade fått avbrytas, ingen ville längre ta ansvar för operationen. Alla fyra hade blivit tvungna att *ta ledigt* för att kunna göra något alls.

Sara, Georg och Ragnar fick inte så lång ledighet att de kunde vara ifrån så länge att de kunde komma hela vägen ner. Stefan kunde dessutom inte använda en av *firmans* bilar då det hela var *avblåst*. Dock valde de att göra detta möte så gott det nu gick ändå.

Sirkkas biljett hade skaffats tidigt, och gick inte att *ta tillbaks*, därför hade Stefan valt att två andra skulle åka i hans bil hela vägen. Där skulle de två ersätta Sirkka och honom som hotellgäster. Att hämta upp Sirkka till södra Tyskland var ett av de möjliga alternativen de hade. Att Stefan hade märkt att Sirkka hade *bevakning* på sig gjorde det ännu mer suspekt.

Han var glad att mötet var över, resultatet skulle Sara sammanställa. Han var säker på att de hade blivit mycket nöja med Sirkkas närvaro. Den gav ju inga vittnesuppgifter, men hennes inlevningsförmåga och intuition hade de god respekt för. Hade de inte haft det, skulle mötet aldrig ha kommit på fråga, och de skulle inte ens ha tagit notis om henne efter att *kontoret* avblåst det hela.

Han talade mer för sig själv än direkt till henne, han märkte dock att hon lyssnade, om än inte så uppmärksamt. Till slut bröt hon in med *sina tankar*;

– Jag mördade, sa hon så grötigt att det var nästan ohörbart.

Stefan hörde dock, och det lät inte bra, han satt tyst istället och på nästa rastställe körde han in. Stängde av motorn och vände sig mot henne;

– Vem mördade du? Frågade han lågt men samtidigt alvarligt.

– Vårt barn.

Stefan insåg vad hon menade, hon hade alltså använt abortpillren. Det var därför hon hade blivit så annorlunda, hon hade an-

vänt dem och framkallat ett mycket tidigt missfall. Han var medveten om hennes känslighet.

– Det var alltså resultatet var det vi gjorde. Känns det mycket hemskt?

– Både och, jag vet att det inte borde ha blivit något alls, och att det inte räknas som foster förrän långt senare, men jag *vet* att det var ett liv som kunde ha utvecklats till ett frodigt och glatt barn. Jag har alltså dödat ett barn, hur gammalt det är, *var*, saknar egentligen betydelse.

– Egentligen är et inte du som gjort det, jag är mer orsak till det som hände än du. Du får inte skylla på dig själv.

– Det var inte *DU* som dödade det, det var jag.

– Vem var det som skaffade pillren, det var *jag*! Alltså är det jag som är anstiftaren till det du kallar mord. Alltså är det *mig* du ska anklaga för det. Jag hoppas bara att *du* inte tagit skada av det.

– Jag är alltså väldigt nere nu, det har väl inte gått att ta miste på. Men det kanske går över om vi kan få mig att *godta* att det egentligen inte var ett barnamord. Jag är fullt medveten att jag inte är beredd att ta ett barn nu, fast egentligen kanske det är nu jag borde klara av den saken. Så kanske gjorde jag fel ändå.

– Du ska naturligtvis ha en familj och i familjen få dina barn, jag är för gammal för dig. Visst gillar jag dig, tro inte annat, och du anar inte hur jag fått stålsätta mig för att inte begå några dumheter.

– Va, jag har trott att du avskyr mig, för du har då inte visat minsta tecken på något annat.

– Jag har varit på gränsen att bete mig som en buffel flera gånger, och då när du kom tillbaks i sängen efter att du duschade, då hade jag tänkt gå till badrummet för att hjälpa mig själv. När du kom närmare då, då klarade jag inte av att gå undan. Visst ångrar jag att det blev *sviter* men jag ångrar inte att jag stannade kvar i sängen.

– Så du tyckte om det *då*, varför tiger du om det, jag trodde att du besvärades av det.

– Det finns visst saker vi har att tala om. För det första så när jag kom ner till dig, då var jag i min *yrkesroll* det innebar att du var en del av den och i den utövningen är det inte bra att involvera sig känslomässigt. Därför var det nödvändigt för mig att hålla ett avstånd, som jag naturligtvis inte klarade då.

– Men efter det du sa, om *hur det blev*, så är du väl inte i tjänst?

– Nej, egentligen inte, men jag känner det ändå som att det är genom jobbet vi är på samma ställe – samtidigt.

– Men, du är inte i tjänst, annars ljög du.

– Jag ljög inte, jag är inte i tjänst.

– Då så, slappna då av, kanske kan du hjälpa mig komma över mina skuldkänslor.

– Du får skylla allt på mig, det var mitt fel att du behövde ställa till rätta det fel jag gjorde.

De talade länge i vänliga ordalag, Sirkka övertalade till slut Stefan att försöka sova en stund, så skulle hon vaka över dem. De hade hört att tjuvar som härjade på rastplatser som just denna, så ingen av dem ville vara helt oskyddad genom att båda sov samtidigt.

Hon hade fått många nya tankar att värdera, allt hade inte varit som hon trott. Nu kändes det i vart fall bättre, han avskydde henne inte. Han kunde ha avbrutit hennes *semester* och alla åkt hem till Sverige direkt. Han kunde till och med ha haft *mötet* i Sverige, han hade alltså ändå valt att åka ner till henne.

Ytterligare en bil svängde in på parkeringen, en av männen i den gick till huset som var klosettanläggning, den andra vankade längs planen och rökte. I den sporadiska belysningen kunde hon inte avgöra vad han gjorde mer, men hon fick en uppfattning av att han riktade sin uppmärksamhet på två bilar som fanns längre fram. När han gick tillbaks gick han förbi deras bil och han kunde tydligt se att hon satt upp och tittade på honom.

Han verkade inte bekomma av det, utan flanerade lika slött vidare åter till den bil han kommit från. När den andre kom tillbaks kunde Sirkka tydligt se hans huvudskakning, varvid de båda satte sig och for vidare.

Det var först när Stefan reste sig och frågade vad som stod på som hon plötsligt förstod, han hade spanat, och sett att det fanns vankande ögon på platsen. Hon förklarade att de sannolikt räddat de två andra bilarna från att bli rånade, genom att en av dem satt upprätt. Stefan vaknade och blev plötsligt klarvaken. Han insisterade på att köra vidare.

Det hade gått mycket snabbare för dem att komma ner, de hade då valt att köra över Nancy och Lyon i Frankrike och då de började köra i omgångar hade de snart passerat Barcelona och València men då var båda så uttröttade att ingen av dem vågade köra längre. Det hade bara att leta rätt på ett hotell och sova. Hotellnätter skulle bli för kostsamt märkte han. Ett tält och ett par täcken betalade sig genast, när de började använda campingplatser istället.

Resten av resan blev lite annorlunda än båda hade tänkt sig. De besökte både badstränder och kulturella platser. Sirkka hade all tid hon behövde, Stefan ringde hem och begärde ännu mer ledig tid. Men de kunde inte vara borta i evigheter varför de måste dra sig hemåt.

Det var i Lübeck som hon hittade en affär för svartkonst, den drog henne som en magnet. Stefan fick agera tolk, och han fick även betala för de saker hon köpte. Det var bara han som hade pengar. Det var första gången Sirkka hade haft en taro-kortlek. Den verkligen *kändes* när hon höll i den. Det följde med en förvaringsask av trä, samt en bordduk i svart tyg med röda tecken på.

Sirkka hade fått den tid, och behandling hon behövde för att lyckas glömma sina samvetsqual för den drastiska handling, som hon förstod var nödvändig. Dock fanns det ingen orsak att inviga någon annan i vad som hände då eller under deras gemensamma resa.

Väl hemkomna begärde Sirkka att få använda Stugan i Linsell, Stefan var en inbjuden gäst. Även de tre övriga från mötet anslöt efter ett par dagar. Sirkka fick nogsamt gå igenom hela händelseförloppet då hon tog hand om den som tåget annars skulle ha dödat. Sara hade varit förberedd och läst allt de hade om det fallet i handlingarna, hon menade att de inte var fullständiga och väldigt mycket förvirrande. Dessutom var de motsägelsefulla tyckte hon.

En av kvällarna då de satt med bara ett par ljus tända frågade Sara Sirkka vad hon egentligen hade för åsikt om Örebromordet.

– Egentligen har jag ingen aning, men det jag *vet* är att Laura ljög om att Charlie skulle vara gärningsman. Jag vet att hon ljög när hon sa att hon inte kände gärningsmannen från förut. Däremot har jag ingen aning om vem det är. Men – vänta. . . .

Hon hämtade fram kortleken hon fick Stefan att köpa henne i Lübek. Vördsamt vecklade hon ut duken, tog fram kortleken. Nästan som i bön hälsade hon den tyst i sina tankar. Hon nästan upplevde att den talade tillbaks till henne. Nästan som att den trivdes i hennes händer.

– Se här! Hon sa det medan hon lade ett kort på bordet. Här är händelsen, nu ska jag lägga ut några kort omkring.

Hon delade kortpacken och tog det översta kortet och satte det över om, så upprepade hon kortpackens delning och många fler kort blev utlagda. Hon hade aldrig tidigare lagt kort liknande dessa, men det var som att hon *visste* vad och hur hon skulle göra. Sedan *läste* hon korten oh talde högt utan att rikta sig till någon speciell;

– Många mäktiga, de flesta är män, de känner alla till vad som skett, ja de är . . . de är inte . . . de . . . de står bakom ett beslut. Däremot har de inte beslutat det själva, men på något vis är det ändå de som sett till att det hände. Nä – de kommer inte att bli kända, och om de mot förmodan kommer i dagen så är det många som kommer att förvånas.

Hon såg mer efter hand som hon talade – hon ryste – hon vågade inte fortsätta. Därför föste hon ihop korten och fortsatte att tala;

– Den som gjorde själva mordet – är helt ointressant, det är konspirationen bakom det som är det väsentliga. Det är de som *beställt* Oskars avrättning. Orsaken är egentligen ointressant, men vi kan kalla det för ett maktspel. Det kommer aldrig att bli en rättsida på det, kanske någon gång kommer det att finnas någon som påstår något – och en annan som erkänner. Men det är bara för att försöka göra sig märkvärdiga.

– Menar du att vi aldrig kommer att klara ut det? Der var Georg som verkad modfällid.

– Ja tyvärr, jag skulle kunna ta fram en hel del om jag satte igång att jaga höga politiker, och en och annan fackpamp. Men inget skulle hålla i en rättegång.

– Sa du inte att Laura visste vem som sköt, skulle det inte gå att få henne att tala.

– Jo visst, men den som frågar henne kommer inte att vilja att hon svarar.

– Förklara det där!

– Höga tjänstemän kommer att förhindra att hon ansätts. De i sin tur är ansatta uppifrån. Har ni inte märkt vilken soppa det är. Några försökte avblåsa hela affären med vår träff. Några såg till att jag inte gjorde något som kunde anses vara *ifrågasatt* där nere.

– Jo, men det sades vara *för lite resultat* av en så pass dyr *investering*.

– Eller om du översätter det, de ville inte att vi skulle träffas. Att Stefan får träffa mig kommer väl av att vi haft en del saker ihop i rätten förut. Men ni skulle hållas borta från både mig och Stefan.

Det blev inga fler kortlägg, Sara var den som först frågade om inte hon kunde få bli spådd. Sirkka förberedde sig för att göra det men kände plötsligt en ovilja att fortsätta. Hon bara slutade, istället samlade hon ihop duken, satte korten på plats i träasken, så lade hon duken och asken i den lilla väska hon valt att ha dem i.

– Jag känner att jag inte ska göra mer *trollkonster* idag. Kanske inte på flera dagar. Kanske är det dags att sova istället.

– Ja men jag skulle behöva duscha först, hur gör man då – här?

– Allan har byggt en bastu nere vid älven, kanske det kan vara något. Eldar man där så får man varmt vatten och då går det att tvätta hela kroppen. Jag tror det var en finska som gav honom idén för några år sedan, eller kanske var det hon som *krävde* att det skulle vara en bastu där. Kanske var det också hon som skaffade materialet till den i utbyte mot att få vara här ibland.

– Vi kanske skulle behöva tvätta oss allesamman. Vattnet blir nog snabbt varmt, om vi män går först så kan Sara och du bada när vi är klara. Stefan sa det med blicken riktad mot Sirkka.

Det blev så bestämt, ute var det redan sen kväll, sommarnatten var dock inte allt för mörk. Bastun stod en bra bit från älven för att undvika att flyta bort vid högvatten. Dock var det trätrallor utlagda ända fram till bryggan som det gick att bada ifrån. En klaffpump med handtag gjorde det lätt att få vatten som kom i en slang från älven.

Värmen hade börjat infinna sig och Stefan tog med en kasse öl, handdukar så det skulle räcka till även de övriga. De hade lovat att inte bli för länge och att lämna både vatten och värme till tjejerna.

Sara vände sig mot Sirkka och sa;

– Det var bra att kunna få vara ensam med dig. Du var duktig på att känna när någon inte talade sanning. Jag har verkligen funderat på det där. Självtrodde jag att jag var bäst av alla på det.

– Hur då menar du? Sirkka hade glömt bort mötet i Tyskland.

– När vi möttes första gången så sa Stefan att vi skulle berätta om oss. Sen ställde han mycket kluriga frågor. Du satt som att du var nervös. Men jag såg vad Stefan tittade på och märkte vad du höll på med. Faktiskt blev jag ytterst förvånad hur snabbt du kunde skifta mellan lägena.

– Jasså, det, det hade jag glömt, eller i vart fall tänkte jag inte på det.

– Jag nästan lever på att bedöma när utfrågade ljuger, jag trodde att jag var bra på det och så ser jag en som verkligen kan det. Hur bär du dig åt?

– Jag bär mig inte åt alls, det syns ju. Jag har alltid sett att auran skiftar när folk ljuger. Men de måste ljuga medvetet för att det ska synas. Om de tror att de talar sanning så talar de sanning utifrån det de tror sig veta.

– Menar du att du ser det, nästan som en signallampa?

– Det var ju en annan benämning och kanske lite fel, men säg att de skiftar i färg när de ljuger så är det närmare det jag upplever.

– Du, är du blyg eller pryd av dig eller ska vi överraska pojkarna. Inte ska de väl få ha all den där ölen för sig själva.

– Inte störs jag av att gå dit, om du vill det, jag har badat bastu med främmande män förut, men jag är inte beredd på att ha gruppsex eller nåt liknande.

– Nej! Vet du vad, det tänkte jag inte ens på.

– Jo! Det tänkte du visst det, sa Sirkka.

– Nåja, jag kanske tangerade den möjligheten. Men jag hade inte tänkt börja med det i alla fall. Men då ska jag vara försiktig med det också, så jag inte ger dem några inviter i onödan.

Att det var en hög stämning kunde de höra när de tysta närmade sig bastun, de stannade för att lyssna lite. De fick höra saker som inte var riktigt rumsrent. Sara tittade frågande på Sirkka, väldigt tyst frågade hon;

– Ska de få hållas så där?

– Egentligen inte - inte utan bestraffning, men det kanske är bättre om vi inte talar om att vi vet vad de smider för ränkor.

De tänkte inte låtsas om att de hörde så de gick lika tyst tillbaks några meter innan de åter gick framåt, men nu var de inte tysta de heller.

Bestrafningen sedan blev slag med björkris, vilket efter hand övergick alltmer i allmän tvagning, som kanske blev lite mer nyanserad än Sirkka tänkt sig. Egentligen var det inget som skulle kunna anses stötande, om man granskade det lite noggrannare. Alla var ordentligt utmattade och var både gröna och strimmiga när de mycket senare rättade in sig på sina sovplatser.

4

Vid frukost nästa dag var alla upprymda, kvällens bastu hade fått många instängda känslor att bli utsläppta. Nu var de mer som en familj än några arbetskamrater och en *allierad*. Under samtalet

började de sammanfatta *Örebromordet*, de menade över lag att de inte skulle *gräva vidare* i det. Det låg inte i deras intresse att sända in en torped in i det som skulle vara rikets inre krets, för det var med största sannolikhet där som kärnan fanns.

– Det mordet fick två offer, sa Sirkka.

– Vadåå? ? - två offer? Laura klarade ju sig bra. Det var Sara som ifrågasatte Sirkkas sammanställning.

– Jo, det första offret är Oskar han dog ju, det andra offret, som inte heller kommer att *tillfriskna*, är *sanningen*.

– Det har du nog väldigt rätt i, sa Georg, och fortsatte. Jag ska nog sätta ihop en liten skrift om vårt möte i alla fall. Det var ju sanktionerat från början att göra den här kontakten. Men som det nu blivit så fick den inte genomföras. Att den trots det ägt rum kommer tillräckligt många att komma fram till på olika sätt, därför är det bättre om den också ägt rum – *officiellt*. Mötet i Tyskland – var det bara jag som deltog i, enligt det jag skriver. Mötet här, kan vi säga var ett vänskapsmöte för att reda ut några olika frågor som kvarstod.

– Sirkka, många vet att du har vissa förmågor, det har du redan bevisat för en del år sedan. Men inget av det behövde man ha *övernaturliga* förmågor till, jag tänker nu på när Stefan anklagades för mord. Däremot finns det de som var med när du *förhörde* den som var "Karl" men kallade sig Tore. Det var inte *normala* saker som skedde då. Men den affären är effektivt nertystad, så det är ingen som *vågar* nämna den i några sammanhang.

Vad jag skriver är att vi inte kommit någon lösning närmare. Sammantaget beklagar vi att bevisningen inte räckte till att fälla den *verkliga* gärningsmannen. Jag måste skriva så att alla som läser den ska tro att vi menar att det var Charlie som borde ha fällts, även om *vi* naturligtvis *vet* annat får vi inte ge sken av det.

– Varför måste vi följa i de ledbanden? Frågade Sirkka

– För att skydda ditt liv – lilla vän. Tro inte att alla är snälla. Gagnar det deras syften att röja någon ur vägen så görs det, fast det syns sällan att det var en avsiktlig olycka. Dessutom gäller det ju också vår framtid *inom firman*.

– Som Sven? Han dog för att han hjälpte mig.

– Du får ursäkta, det är inget jag känner till.

Sirkka märkte att han faktiskt talade sanning, och ångrade att hon dragit fram det – igen.

Innan dagen var över hade Sirkka blivit ensam, hon brottades med allt det nya. Vad skulle hon göra? Skulle hon skriva om det i JT, eller skulle hon lämna det bakom sig. Hon började ana att det kanske inte skulle vara helt fel att skriva ner allt hon varit med om. Inte för att hon skulle publicera det, men det borde finnas en nedskrivna berättelse om allt hon blev inblandad i. Kanske det kunde vara till nytta för henne själv också, längre fram.

Hon avslutade besöket i Sverige med att hälsa på hos Allan och Anna i Kingstaby, dem hon växt upp hos, och kände som *mor och far*.

Sirkka undrade många gånger de efterföljande månaderna om han *kroppstjuven* nästlat in sig bland Stefans överordnade. Men hon försökte hålla de tankarna på avstånd, för hon mindes ju att ju mer hon tänkte på honom – ju större var risken att han åter skulle söka rätt på henne. Istället inträdde den vanliga tristessen.

– : –